

El silenci

Dv, 28/06/2013 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Posa la clau al pany. La gira i obre la porta. És a casa. Penja l'americana. Agafa el comandament de la televisió i l'engega. Va a la seva habitació, connecta la ràdio i sent l'emissora predeterminada mentre es despulla i es vesteix amb roba còmoda. Es treu les sabates i es posa unes xancletes senzilles. Quan surt de l'habitació, s'entrecreuen les veus de la ràdio, que roman encesa, amb el so de la televisió. Es dirigeix cap a la taula de l'escriptori i connecta l'ordinador. Se serveix una tònica, agafa el diari i s'asseu en una butaca, orientada cap al plasma. Deixa el mòbil a prop per quan soni la melodia d'una trucada o el senyal d'un missatge. La seva presència es transforma en un festival de sons, que impossibiliten el silenci de casa.

Quina importància té el silenci en la vida de les persones? N'hi ha prou de definir el silenci com a absència de soroll? Per què hi ha tanta por de restar en silenci? Pocs, però cada vegada més nombrosos, busquen monestirs per submergir-se en el silenci, per quin motiu? En què consisteix escoltar el silenci? S'experimenta vertigen per enfrontar-se al buit, al silenci, a l'absència? Hi ha diferents tipus de silenci? Podem afirmar que el silenci és eloqüent? En quin sentit?

El so del silenci [The Sound of Silence], cançó de Simon and Garfunkel, ha passat a ser un clàssic. El títol reflecteix una paradoxa, que es repeteix en alguns versos de la mateixa cançó: «Les meves paraules van caure com silencioses gotes de pluja que van ressonar en el pou del silenci.» Aquesta paradoxa es viu a l'interior de cada persona. La nostra civilització genera una amalgama tan gran de sorolls que desbaraten el silenci. Si el vols experimentar, has de buscar indrets privilegiats per captar-lo de manera profunda i continuada. El soroll continu genera estrès, preocupació, angoixa, tensió. Certament, també distreu i es converteix en narcòtic que adorm. Com diu la cançó: «La gent que parla sense parlar. La gent sentint sense escoltar. Gent escrivint cançons que les veus no comparteixen mai.» Però, sobretot, impedeix una vida interior, que fa tanta por. Amb el silenci, flueixen cap a la superfície del cor, com el suro en recipients d'aigua, els temes no resolts, les ferides del passat, els desitjos entranyables. Si algú és capaç de resistir aquesta primera marea, comença a trobar la pau interior i a sentir les veus profundes. N'hi ha que han descobert el valor del silenci, es dediquen a la meditació, que ja no és una pèrdua de temps, i a l'oració, on senten el xiuxiueig de la veu divina. Qui no afronta el buit no pot gaudir de la plenitud. Tasca contracultural als nostres dies, però objectiu indispensable per ser persona.